

Kanarsın Ceylan

– Alaca · 05 Nisan 2019

Terk ettim kentleri, dağlara kaçtım,
Yollar beni bozdu, kusturdu ceylan.
Talan yüreğimi, tek sana açtım,
Eller beni üzdü, küstürdü ceylan.

Dindirmez efkârı, mızrabım, sazım,
Unuttum gülmeyi, kayboldu hazzım,
Ne kışım bellidir, ne bahar-yazım;
Seller coşup azdı, bastırdı ceylan.

Hayattan yedim ben, bin bir çalımı,
Nihayet doğrulttum derken belimi,
Nisanda çiçeğe duran dalımı;
Yeller eğip büzdü, kastırdı ceylan.

Uğruna en acı zehirler içtim,
Ölümsüz, en lirik, şiirler seçtim,
Mayınlı sınırlar, nehirler geçtim;
Teller teni çizdi, kestirdi ceylan.

Ahu gözlerini övüyor diye,
Her gece bağrını dövüyor diye,
Bıkmadan, hesapsız, seviyor diye;
Diller nifak dizdi, estirdi ceylan.

Bir dilberin aşkı ile vuruldum,
Ardı sıra ilden ile sürüldüm,
Sonumuzu bile bile yoruldum;
Yıllar beni ezdi, susturdu ceylan.

İNme enginlere, sen de yanarsın,
Her yüze gülmeni, dost mu sanırsın?
Bakmışsın kör kurşun, değmiş kanarsın;
Kullar derin yüzdü, astırdı ceylan.

05.04.2019

Muhittin Alaca